

Болното зайче лежеше неподвижно, сжщо като човѣкъ, който се готви да мре. То бѣше бѣличко и чисто зайче, само краищата на ушенцата му бѣха чернички. „Трѣбва да го нахранимъ, нещастното“ — мислѣше Братанъ. Но заекътъ не щѣше ни да яде, ни да пие. „Страхува се — обясни Братанъ — утре ще му донеса прѣсни морковчета и млѣчице.“

Братанъ направи въ жгѣла на колибата отъ разни дрипи меко и топло легло на заека и го сложи тамъ. „Ти, Бѣгчо, внимавай да го не плашишъ — думаше той на кучето; нали разбирашъ, че е болничко!...“ Бѣгчо, вмѣсто отговоръ, дойде при заека и го лизна съ езика си. „Тѣй, тѣй, Бѣгчо, нѣма да го плашишъ. Ти си умно куче, само не можешъ да говоришъ. Ще уловимъ и здрави зайци.“ Братанъ нареди колибата, закуси и отиде въ селото.

Докато старецътъ бѣ по работа, Бѣгчо не побутна заека, но излапа всичката му гощавка: корички черъ хлѣбъ, каша и млѣко. За благодарность той лизна заека право въ муцунката, и за награда домъкна отъ своя жгѣль една стара оглозгана кость. Бѣгчо бѣ винаги гладенъ, дори и когато му се случеше да изяде цѣлъ заекъ. Когато Братанъ се върна и погледна, той поклати глава: хитъръ заекъ — когато му давашъ, не иска и да погледне, а като излѣзешъ, изяжда всичко до троха. „Дяволъ недни — говорѣше старецътъ — армаганъ му донесохъ!“ И той извади изъ пазухата си моркови, зеле, рѣпа, и цвѣкло. Бѣгчо лежеше на мѣстото си, ни лукъ ялъ, ни лукъ мирисалъ, но когато отвори уста и се облиза, спомняйки си изядената гощавка, оставена за заека, Братанъ разбра хитрината му и почна да го мѣмри. „Не бѣ ли те срамъ, старъ хайдутино, а? Не яде ли каша? Ахъ ти, ненаситенъ търбухъ!“ А когато старецътъ